

Rechtskrundig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

27

28

DE CRISISPACHTWET 1932 IN NEDERLAND.

RECHTSPRAAK.

Burgerlijke Rechtbank van Antwerpen. — 14 Juli 1932. *Verkoop. — Geveinsde koopakte. — Vraag tot vernietiging. — Getuigenverhoor niet ontvankelijk. — Hypotheek.*

Burgerlijke Rechtbank van Dendermonde. — *Aanvraag. — Bestatiging. — Ontontvankelijkheid der vraag voor schadevergoeding na zeker tijdsverloop.*

VERSLAG DER KAMERCOMMISSIE BETREFFENDE DE VERVLAAMSCING VAN HET GERECHT.

BIBLIOGRAPHIE.

VIERDE CONGRES VAN DE «INTERNATIONALE VEREENIGING DER ADVOKATEN».

BALIELEVEN.

KANTTEEKENING DOOR EEN SCEPTISCH OBSERVATOR.

DE CRISISPACHTWET 1932 IN NEDERLAND

Reeds de naam der wet, die op 1 Juli in Nederland in werking getreden is, jaagt den jurist een lichte rilling door de leden. Onwillekeurig toch denkt hij terug aan de vele crisismaatregelen uit de jaren van den wereldoorlog en daarna. Maatregelen, die ook voor het rechtsleven als zoodanig vaak een crisis beteekenden. Wanneer een of andere wet er moet komen onder den hoogdruk der omstandigheden, dan raakt het hart van den jurist wel eens beklemd. Maar de wet — samengedrongen in een 13-tal artikelen — is er en men wacht af de dingen, die komen zullen en ongetwijfeld komen. Het betreft hier overigens niet een wet, die haar ontstaan dankt aan de regering, maar aan het initiatief van de leden der 2° Kamer: Ebels, c.s.

De omstandigheden, die tot de Crisispachtwet 1932 geleid hebben, zijn niet specifiek Nederlandsch. Vandaar dat het wel verantwoord is enkele der belangrijkste bepalingen aan te stippen in dit weekblad.

Het karakter der wet blijkt al dadelijk uit den considerans, waar we o.m. lezen: «dat het in verband met de heerschende buitengewone tijdsomstandigheden wenschelijk is bijzondere maatregelen te treffen ten aanzien van loopende pachtovereenkomsten». Ook voor België zijn de tijdsomstandigheden wel van dienzelfden aard, naar men mij verzekerde!

Nadat art. 1 ons heeft medegedeeld wat deze wet verstaat onder begrippen als: pachtovereenkomst, hoeve, verpachter, pachter en pachtprijs, brengt art. 2 ons aanstonds in medias res door te bepalen:

De pachter bij eene pachtovereenkomst, aangegaan voor 1 Januari 1932, die van oordeel is, dat van hem in verband met de heerschende buitengewone tijdsomstandigheden niet in redelijkheid kan worden gevorderd den bedongen pachtprijs te voldoen, kan, telkens uiterlijk binnen 14 dagen na het vervallen van eenen termijn, zich bij verzoekschrift wenden tot den kantonrechter, binnen wiens kanton het gepachte of het grootste deel daarvan gelegen is, ten einde eene geheele of gedeeltelijke ontheffing van de betaling te bekomen.

Zolang op een tijdig ingediend verzoekschrift niet is beslist, wordt de verplichting tot betaling van den pachttermijn opgeschort.

Deze bepaling is vrijwel de eenige van materieelrechtelijken aard. De overige artikelen raken vooral de procedure.

We zien dus, dat de Crisispachtwet beperkt blijft tot die loopende pachtovereenkomsten, die aangegaan zijn voor 1 Jan. 1932. Is de pachter van oordeel, dat hij — gezien de omstandigheden — te veel moet betalen, dan kan hij de noodige stappen

doen om geheele of gedeeltelijke ontheffing te bekomen. Wel kent art. 12 nog deze restriktie, dat de wet van toepassing zal zijn op termijnen van pachtprizen, vervallen na 12 Februari 1932, ook al mochten die termijnen reeds betaald zijn. Wil de pachter met betrekking tot deze termijnen een verzoekschrift indienen, dan heeft hij een maand de tijd na het in werking treden der wet.

Overigens spreekt art. 2 een taal, die voldoende duidelijk is. Slechts op één merkwaardigheid willen we de aandacht vestigen. Deze nl., dat de wetgever min of meer begint met te veronderstellen, dat de pachter in den regel iemand is, die niet op tijd betaalt. Zóó toch meenen we de twee leden van art. 2 in onderling verband te mogen verstaan. Blijkens het Voorloopig Verslag der 1° Kamer bestaat die verkeerde gewoonte alleen «in onderscheidene streken». De nuchtere wettekst daarentegen opent hier wijdere perspektieven tot verdenking. Reeds in de 2° Kamer is aandacht aan dit punt besteed. Sommige leden — aldus het Voorloopig Verslag der 2° Kamer — hadden er bezwaar tegen, dat het verzoekschrift eerst kan worden ingediend, nadat een termijn vervallen is. En terecht mag men zich de vraag stellen: hoe moet de verpachter zich gedragen tegenover zijn eigen schuldeischers? Hij toch heeft gerekend op de stipte betaling van den pachttermijn. De voorstellers komen in de Memorie van Antwoord op deze kwestie terug, maar laten den verpachter, die wellicht in moeilijkheden geraakt, diens geldelijke raadsels zelf oplossen. Men had nl. in de 2° Kamer voorgesteld het verzoekschrift ten minste één maand vóór het vervallen van den pachttermijn in te dienen. Tegen dit voorstel maken de verdedigers van het voorstel van wet bezwaar, zeggend: «dat een eventueel minnelijk overleg tusschen partijen dan vóór dien datum moet beëindigd zijn. Dit zal den pachter verplichten, om, zelfs als op dat tijdstip besprekingen in gang zijn, die een redelijke kans op een bevredigende oplossing schijnen te bieden, een verzoekschrift bij den kantonrechter in te dienen, om te voorkomen, dat hij, indien de besprekingen toch zonder resultaat mochten blijven, zijn aanspraak op pachtvermindering zal hebben verloren. Aldus zou echter de goede verstandhouding tusschen verpachter en pachter niet worden bevorderd». Aan dit psychologische argument kan men bezwaarlijk zekere waarde ontfengen. Wel

is men er toe geneigd de misschien wat ondeugende tegenvraag te stellen: wordt die goede verstandhouding wel zoo bevorderd door de Crisispachtwet als zoodanig? Maar hoe dit ook zij, de verpachter blijft met zijn moeilijkheden zitten en zal zelf dienen uit te zien, hoe hij uit de impasse geraakt. Nu is er in de stukken wel wat gemoraliseerd over de vraag, of de pachter hangende het geding niet verplicht is om in ieder geval reeds dat gedeelte van den pachttermijn te voldoen dat hij meent «in redelijkheid» te kunnen voldoen! Maar dergelijke overwegingen zullen alleen iets uitwerken bij de goedwillige pachters. Ten aanzien van andere staat de verpachter weer machteloos. Trouwens de goedwillige pachters kan men niet eens dwingen. De verdedigers van het voorstel van wet konden blijkens de Memorie van Antwoord aan de 1° Kamer niet anders doen dan uitspreken, dat het zeker ongewenscht is, dat de pachter ook van dat deel der pachtsom, dat hij meent in redelijkheid te kunnen voldoen, de betaling achterwege laat. En zij vervolgen dan: «Het treffen van een wettelijk voorschrift, dat hem (d.i. den pachter) tot die betaling zou verplichten, zou echter praktisch gevolg missen, omdat het toch aan den pachter zou moeten overlaten te bepalen, hoeveel hij in ieder geval betalen kan».

Thans een enkel woord over de procedure. Deze kan zich mogelijkerwijze afspeelen in twee fasen. De kantonrechter roept partijen op en wanneer beide daaraan gevolg geven, tracht hij een voor beiden aannemelijke regeling te bewerkstelligen (art. 4). Komt dergelijke regeling niet tot stand, verschijnen partijen derhalve niet of leveren de besprekingen, wanneer partijen verschenen zijn, niets op, dan komen we in de tweede fase. Krachtens art. 5 roept de kantonrechter de partijen zoo spoedig mogelijk bij aangeteekenden brief op ter zitting van de kamer voor crisis-pachtzaken van het kantongerecht.

Hoe is deze kamer samengesteld?

De kantonrechter treedt op als voorzitter en naast hem nemen aan de behandeling deel twee niet tot de rechterlijke macht behorende personen, die deskundig zijn ten aanzien van de verhoudingen op landbouwgebied (art. 5, lid 2). Deze twee leden worden benoemd door de Koningin, Gedeputeerde Staten gehoord. Bij die benoeming zal zorg gedragen worden «dat noch het belang der pachters, noch dat der verpachters in de kamer voor crisis-pachtzaken overheerscht». Tegen deze samenstelling der kamer zijn velerlei bezwaren geopperd. Bezwaren, die zich evenwel in de praktijk niet zoo licht zullen voordoen. En mochten ze zich voordoen, dan zijn er wel middelen en wegen om die bezwaren te ondervangen. Zoo heeft men de moeilijkheid voorzien, dat de kantonrechter-voorzitter zelf belang heeft bij het ahangig geding. Welnu: de kantonrechter zal zich kunnen verschoonen en het presi-

diaat kunnen overlaten aan zijn plaatsvervanger. Bovendien bestaat de mogelijkheid tot wraking. Een middel waarvan niet dagelijks gebruik gemaakt wordt. Het geval van den kantonrechter, die aan zich zelf een request tot verlenging van de huur zijner woning richtte, zal wel tot de curiosa blijven behoreen (Ned. Jur. 1925, blz. 871).

Trouwens dat de praktijk gunstiger resultaten zal aanwijzen dan de in theorie geopperde bezwaren ten deze doen vermoeden, daarvoor bieden de ervaringen opgedaan bij Huurcommissiewet, enz. wel voldoende waarborg. Ook bij deze wetten was de procedure op vrijwel soortgelijke leest geschoeid als thans bij de Crisispachtwet 1932.

Eén punt verdient nog de aandacht.

Het tweede lid van art. 6 bepaalt nl., dat de kamer bij hare beslissing omtrent geheele of gedeeltelijke ontheffing mede te letten heeft «op de uitkomsten van vroegere jaren, gedurende welke het gepachte door denzelfden pachter van denzelfden verpachter was gepacht». Oorspronkelijk luidde deze redaktie anders en wel zoo: «De commissie houdt rekening met alle omstandigheden, die van invloed kunnen zijn op de beslissing, welke vermindering van den pachtprijs van den verpachter in redelijkheid kan worden gevorderd. Zij let daarbij in het bijzonder op den vermogenstoestand van beide partijen, op den duur, waarvoor de overeenkomst is gesloten, op de uitkomsten van het bedrijf, voor zoover die door de buitengewone tijdsomstandigheden zijn beïnvloed, op de uitkomsten van vroegere jaren, gedurende welke het gepachte door denzelfden pachter van denzelfden verpachter was gepacht». Het gekursiveerde in de oorspronkelijke redaktie is er tijdens de behandeling uitgelicht en alleen het slot is behouden gebleven. Dat wilnu niet zeggen, dat de kamer met die geschrapte omstandigheden geen rekening heeft te houden. Immers in de nieuwe redaktie is toegevoegd, dat de kamer mede te letten heeft op de uitkomsten van vroegere jaren, derhalve ook op andere omstandigheden. Reden tot de schrapping was de overweging, dat in het geschrapte te veel subjektieve elementen opgesloten liggen, die in het kontraktenrecht niet thuis hooren. Blijkens de Memorie van Antwoord aan de 1° Kamer zijn de voorstellers van oordeel, dat men, al zijn de woorden uit den tekst verdwenen, toch wel rekening mag houden met den vermogenstoestand van partijen, al geven ze toe, dat het rekening houden met dien vermogenstoestand in het kontraktenrecht zijn bezwaren heeft. Tot zoover de maatstaf, die de commissie heeft aan te leggen.

Ziehier enkele der belangrijkste bepalingen. Veel zal ongetwijfeld afhangen van de praktische toepassing. Afwachten is derhalve de boodschap.

B. H. D. HERMESDORF.
Hoogleraar te Leuven en te Nijmegen.

BURGERLIJKE RECHTBANK VAN ANTWERPEN

VIERDE KAMER — 14 JULI 1932

Voorzitter: M. de Cock
Op. Min.: M. Van Hille

Pl.: MMrs. Timmermans, Koll en Van Oekel

VERKOOP — GEVEINDE KOPAKTE —
VRAAG TOT VERNIETIGING — GETUIGEN-
VERHOOR NIET ONTVANKELIJK — HYPO-
THEEK.

Wanneer de partijen de gelegenheid hadden zich een schriftelijk bewijs (tegenbrief) te verschaffen, mag men geen bewijs van getuigen aanvaarden boven of tegen den inhoud der geschrevene akten.

De vernietiging van geveinsde koopakten kan nooit voor gevolg hebben dat de hypotheek aan den geldschietter te goeder trouw door den schijnbaren eigenaar verleend, ook vernietigd worde.

Vercammen c/ Vercammen en t/
Bank van het Arrondissement Antwerpen

De Heer van Hille, Substituut Procureur des Konings heeft zijn advies gegeven in de volgende bewoordingen.

« In Juni 1928 verkocht de weduwe Vercammen-Opdebeeck krachtens twee notarieele akten verleden door Mr de Poorter, notaris, te Antwerpen, aan hare zonen, een paar huizen, het eene voor den prijs van 70.000 frank, het tweede voor 60.000 frank. Die huizen waren reeds belast met een hypotheek van 25.000 frank, schuld die door de koopers overgenomen werd. Een der koopers komt te sterven en zijn weduwe willende uit onverdeeldheid treden en haar aandeel krijgen in die huizen, aan wijlen haren man en aan haar schoonbroeder gemeen, vraagt de openbare verkoop van, handelende zoowel in eigen naam, als in hoedanigheid van voogdes over haar eenig kind. Intusschen werden die huizen een tweede maal gehypothecerd ten voordeele der N. V. Bank van het Arrondissement Antwerpen tusschenkomende partij in zake. De moeder verkoopt beweerde nu dat de verkoopingsakten geveinsd zijn en zij vraagt de nietigheid ervan, beweerde dat zij die onroerende goederen op naam van hare kinderen geplaatst had om hun toe te laten een grooter bankkrediet te genieten. Verschillende vermoedens, waarlijk indrukwekkend worden door haar ingeroepen, betrekking hebbende op het ontvangen der huishuren steeds aan de moeder betaald door de onderhuurders, tot de verzekering, sommige fiscale lasten en herstellingen ook door eischeres betaald.

De feiten waarvan in behulpelijke orde het bewijs geleverd wordt, zouden ook afdoende zijn, indien het eventueel getuigenverhoor ze zou bevestigen.

Maar de vraag rijst onmiddellijk of men hier in deze zaak getuigenbewijs mag aanvaarden.

Art. 1341 B.W.B. zegt dat men geen getuigenbewijs tegen of boven den inhoud der geschrevene akten mag toelaten van wege de partijen, minstens zegt art. 1348 B.W.B. wanneer het mogelijk geweest is, zich een schriftelijk bewijs te verschaffen, in zake een tegenbrief.

De regel is dus algemeen voor wat betreft degenen die, zooals eischeres en verweerders, partijen werden aan de bestreden akten. Derde personen mogen dit bewijs leveren en onder hen de reservataire erfgenamen (Aubry en Rau Bd. VIII bl. 350. — Larombière Bd. VI bl. 560. — Demolombe Bd. XXX bl. 180. — Laurent Bd. XII n° 329. — Baudry. Obligations Bd. IV bl. 929. — Fransch Hof van Cassatie 10 Juni 1816 D. Répert. alphab. V° Obligations n° 4956 2° en 3114 1°. — Req. 1 April 1885 S. 26. I. 162), zoodat in alle geval wat moeder Vercammen vandaag misschien niet zal mogen doen later door hare erfgenamen zal mogen bewezen worden door alle rechtsmiddelen. Maar indien we dieper den toestand instudeeren zien we dat art. 1348 B.W.B. nog andere uitzonderingen aan art. 1341 voorziet. Alinea 1 van dit artikel spreekt van het geval dat een der partijen in de onmogelijkheid werd gesteld zich een schriftelijk bewijs te verschaffen.

Stricto sensu had moeder Vercammen de gelegenheid zich bij wijze van tegenbrief een tegenbewijs ter hand te doen stellen, maar zoowel Rechtsleer als Rechtspraak nemen aan dat men door onmogelijkheid zoowel de stoffelijke dan de zedelijke onmogelijkheid moet verstaan (Laurent Bd. XIX n° 377. — Huc. Bd. VIII n° 295. — Aubry en Rau Bd. XII al. 765. — Demolombe Bd. XXX n° 148. — Marcadé op art. 1348 n° 1. — Kluysskens. De Verbintenissen bl. 273. — Fransch Hof van

Cassatie 1 Maart 1911 Pas. 14. IV. 29. — ibid 27 Maart 1907 Pas. 07. IV. 117. — Hoey 4 Maart 1914 Pas. 14. III. 203).

Wat moet men door « zedelijke onmogelijkheid » (impossibilité morale) verstaan?

Deze zegt Lyon-Caen (Sirey 1907. I. 209) is: « celle qui ne tenant pas à une cause matérielle insurmontable provient d'usages et de sentiments rendant, en fait impossible que le créancier exige de son débiteur un engagement écrit. »

Het bestaan van een zedelijke onmogelijkheid wordt souverainlijk geoordeeld door den rechter (Fransch Hof van Cassatie Civ. 27 Maart 1907 S. 1907. IV. 209. — ibid. 13 April 1923 S. 23. I. 254. — Parijs 21 Februari 1920 Rev. Not 1921. 200).

Onder de voorbeelden die door de rechtspraak aangeduid zijn als zijnde een zedelijke onmogelijkheid vinden we de nauwe betrekking tusschen moeder en zoon (Fransch Verbrekingshof 2 Februari 1920 Rev. not. 1921. 199) tusschen broeder en zuster (Brussel 12 Februari 1921 Pas. 21. II. 29) tusschen personen die samenleven (Hof van Beroep te Rome op. art. 1348 van ons B.W.B. 7 Februari 1905 Pas. 05. IV. 146).

« Le juge doit prendre en considération la qualité des personnes » zegt eer. arrest van Gent (26 Maart 1852 Pas. 52. II. 185). « Il convient de noter — schrijft Planiol — la facilité de plus en plus grande de la jurisprudence à admettre l'impossibilité morale de se procurer une preuve écrite » (Obligations Bd. I bl. 272). Sommigen verklaren zelfs dat een gewoonte genoegzaam is om het bewijs door getuigen te rechtvaardigen. (Seine 15 Nov. 1921 Rev. Trimestrielle de Droit Civil 1922 bl. 646. — Pau 26 Februari 1890 D. P. 91. II. 115. — Fransch Hof van Cassatie 25 Juni 1877 ibid 78. I. 27).

Welnu in zake schijnt het wel dat aanlegster min of meer beïnvloed werd door hare twee zonen, dat zij in hen het grootste vertrouwen had en in die gevallen is het niet de gewoonte en zelfs heel moeilijk tegenbrieven te vragen.

Ik ben dus principieel van meening dat men aan aanlegster zou moeten toelaten de door haar aangehaalde feiten door alle middelen van rechte te bewijzen.

Men doet een tweede opwerping en men zegt: « Nemo auditur suam propriam turpitudinem allegam ». Moest men aan eischeres toelaten te bewijzen dat akten, waarvan zij partij was, geveinsd zijn, dan zou ze dien rechtsregel verkrachten.

Het weze voldoende te antwoorden dat het aan partijen vrij staat geveinsde akten te voltrekken; deze zijn door onze wetten voorzien als hebbende geen kracht jegens derden en, zooals het door ons reeds aangehaalde arrest van Gent het zegt, omdat men toepassing van die leuze zou mogen maken « faut-il un acte vraiment honteux ».

Immers al de rechtsgelerden zijn het eens om te zeggen dat wanneer de geveinsde akte een onduiking aan de wet daartelt het tegenbewijs door getuigen aan idereen, zelfs aan de partijen toegelaten is, wat in andere gevallen en het in sommige omstandigheden geoorloofd wordt. (Aubry en Rau Bd. VIII n° 755 en 765. — Demolombe Bd. XX n° 182 tot 185. — Larombière Bd. VI n° 19. — Laurent Bd. XIX n° 590 tot 594. — Planiol, Obligations Bd. II bl. 277).

Alleszins moest de Rechtbank mijne meening niet volgen dan zal ze, meen ik, de partijen bijeenroepen op grond van art. 119 van het W. B. van Burgerlijke rechtsvordering.

Ten slotte een woord over de tusschenkomende partij. Deze is niet gegrond in haren eisch. Inderdaad geveinsde akten zelfs wanneer partijen het eens zijn over de feiten, en zelfs wanneer die akten later vernietigd zijn, houden hunne kracht tegenover derden (Planiol Obligations Bd. II bl. 463. — Demolombe XXIX n° 318. — Aubry en Rau XII al. 756bis nota 10. — Fransch Verbrekingshof Req. 22 Mei 1900 S. 1901. I. 444. — ibid 11 Maart 1890 D. 93. I. 369. — ibid Burg. Kamer 20 April 1863 D. 63. I. 185. — Belgisch Hof van Cassatie 16 Mei 1890 Pas. 90. I. 210). « L'acte secret — schrijft Planiol — ne leur est pas opposable, l'art. 1381 le dit formellement. Ils peuvent invoquer les droits qui découlent pour eux de l'acte apparent... ceux qui ont envisagé l'acte apparent en traitant et compte sur la situation qu'il crée ainsi ceux qui ont acquis des droits réels du propriétaire apparent. Anderszins immers zou men te gemakkelijk aftruggelarijen kunnen plegen mits

hypotheeken te geven op goederen die later door middel van tegenbrieven aan andere personen zouden toebehooren en die tegenover de derden niets schuldig zouden zijn. Maar nochtans dient tusschenkomende partij niet veroordeeld te worden tot de kosten want eischeres heeft ze gedwongen in zake te komen vragende dat de hypotheecaire schuld door de broeders Vercammen gegeven als nietig zou worden aanschouwd.

Zoodus moest aanlegster in haren eisch slagen, ze zou nochtans huizen terugkrijgen die met een hypotheek zouden belast zijn; moest ze het bedrag ervan betalen, dan zou ze deze som van hare zonen mogen teruggeischen; recht zonder belang, daar het uit de feiten van het proces spruit dat de zonen reeds in 1928 in een moeilijken toestand verkeerden en dat het waarschijnlijk daarom is dat ze aan hunne moeder gevraagd hebben de huizen op hunnen naam te plaatsen.

Wat we gezegd hebben over de hypotheecaire schuld geldt natuurlijk enkel in geval partijen eens waren om een geveinsde akte te teekenen en is niet van toepassing wanneer een der partijen het slachtoffer werd van bedrog of geweld, of wanneer het derde personen zijn die de geveinsde akten aanvallen bij voorbeeld schuldeischers die het actio Pauliana uitoefenen of reservataire erfgenamen ».

VONNIS

Aangezien de vraag ingeleid door dagvaarding in dato 20 Maart 1931 strekt tot het hooren zeggen voor recht dat de verkoopakten van 9 Juni 1928 betreffende de huizen Somméstraat, 50 (thans 48) te Borgerhout en Weilandstraat, 15 te Antwerpen, geveinsd zijn;

Aangezien bewuste koopakten, verleden door notaris de Poorter, de verkoop behelzen van twee huizen door aanlegster aan hare zonen Jacobus Josephus en Jan Baptist;

Aangezien aanlegster beweert dat het hier echter zou gaan om schijnverkoop, welke enkel voor doel zouden gehad hebben, aan koopers, het bekomen van kredieten mogelijk te maken en te vergemakkelijken;

Aangezien aanlegster inroept, — tot staving dezer stelling, — dat de verkopeningen zouden geschied zijn voor lage prijzen die met de waarde van de goederen niet zouden overeenstemmen;

dat niettemin de koopers niet in staat zouden geweest zijn, zulke prijzen te betalen;

dat aanlegster zich steeds zou hebben gedragen als werkelijke eigenares: met de huizen hetzij te betrekken hetzij te verhuren, verzekeringspremië en lasten ervan te betalen, herstellingen te bestellen;

Aangezien het vaststaat dat aanlegster gerechtigd is de gewinstdreid der akten in te roepen en te bewijzen. (Laurent b. XIX n° 159);

Dat partijen ontvankelijk zijn de oprechtheid van hunne eigen verklaringen te betwisten;

Maar aangezien aan de partijen de voorschriften der art. 1341 en 1353 B. W. toepasselijk zijn, waardoor een bewijs hetzij door getuigen hetzij door vermoedens niet toegelaten is;

Aangezien trouwens aanlegster geen enkel feit stelt waaruit zou kunnen afgeleid worden dat de zonen Vercammen bedrog zouden hebben gepleegd;

Aangezien aanlegster ook niet verkeert in een der gevallen voorzien door art. 1348 van het B. W.;

(Hof van Beroep, Gent 29 Juli 1916 Revue pratique du notariat belge 1919 p. 429. Pandectes belges V° Simulation n° 56 Dalloz - répertoire pratique V° Preuve n° 166);

Aangezien zij zich noch in de zedelijke noch in de stoffelijke onmogelijkheid bevond, zich een schriftelijk tegenbewijs ter hand te doen stellen;

Aangezien er aldus niet dient overgegaan tot een, der door aanlegster voorgestelde, onderzoeksmaatregel;

Aangezien de tusschenkomende partij in geen geval zou kunnen worden beroofd van het voordeel der hypotheecaire inschrijvingen haar door de zonen Vercammen toegestaan;

Dat, al waren de koopakten geveinsd, nog zouden zij van kracht blijven tegenover de tusschenkomende partij daar de vernietiging van geveinsde koopakten niet voor gevolg zouden kunnen hebben dat de hypotheek aan den geldschietter van goede trouw voor den eigenaar in schijn verleend, ook vernietigd worde;

(Hof van Cassatie 16 Mei 1890. P. 1890, I, 120);

Aangezien nochtans de tusschenkomende partij ontvankelijk en gegrond is haren eisch daar aanlegster in hare aanvraag

voorziet dat al de hypotheeken door de geveinsde koopers op de goederen gelegd te niet zouden gedaan zijn;

Aangezien aanlegster zich nochtans heeft kunnen vergissen nopens hare rechten, dat zij zoo handelende, geene schade moet vergoeden om enkel hare eigen belangen te verdedigen.

Om deze redenen:

De Rechtbank alle verdere of tegenstrijdige besluiten verwerpende;

Gehoord, Mr van Hille... in zijn advies; Verleent akte aan aanlegster dat zij tegenover ieder der gedaagden het geding schat op meer dan 200.000 fr.;

Verklaart dat de Bank van het Arrondissement Antwerpen tusschenkomende partij is in het geding hangende voor de 4de Kamer onder n° 42499;

Rechtdoende op de hoofdvraag en de vraag der tusschenkomende partij;

Verklaart dat de vraag van aanlegster ongegrond is, wijst de tusschenkomende partij van haren tegeneisch af, veroordeelt aanlegster tot de kosten;

Verklaart het tegenwoordig vonnis uitvoerbaar spijts alle verhaal en zonder borg behalve voor de kosten.

BURGERLIJKE RECHTBANK DENDERMONDE

Zetelende in handelszaken

4 JUNI 1932

Voorzitter: M. J. Van Ginderachter
Rechters: M. Van Winkel en M. Matthys
Pl.: Mr De Vuyst en Mr Marx

AANVARING. — BESTATIGING. — ONONTVANKELIJKHEID DER VRAAG TOT SCHADEVERGOEDING NA ZEKER TIJDVERLOOP.

Bij aanvaring moet aanlegger de noodige bestatigingsmaatregelen uitlokken. Protest aantekenen en eenzijdige schadeopname volstaan niet als bewijs.

Omtrent twee jaar na het ongeval kan een deskundig onderzoek of een getuigenverhoor niet meer met zekerheid de omstandigheden van het voorval bepalen.

Henri Schaut t/ N. V. Sambre et Meuse

Overwegende dat de eisch strekt tot herstel der schade veroorzaakt door de aanvaring op 22 Oogst 1930 van het schepje « Christiaan », eigendom van aanlegger, door de lichter « Nicole » aan verweerster toebehoorende;

Overwegende dat Schaut, en de verantwoordelijkheid van de « Nicole » en de beweerdte schade moet bewijzen;

Overwegende dat zulkdanig, volledig en afdoende bewijs enkel door een deskundig onderzoek op tegenspraak kan geleverd worden; dat aanlegger slechts op 28 April 1932 't zij omtrent 2 jaar na het ongeval, verweerster heeft gedaagd; dat hij zich ondertusschen heeft vergenoegd: 1) met een protest betreffende de beweerdte verantwoordelijkheid aan verweerster te doen betekenen op 26 Oogst 1930; 2) met op 29 December 1930 den staat van het schipje « Christiaan » eenzijdig te laten onderzoeken door den Heer De Boom, zonder verder meer;

Overwegende dat de verloopene langen tijd sedert de aanvaring, heden een nuttig en beslissend deskundig onderzoek en een afdoend getuigenverhoor van aard om met zekerheid de omstandigheden van het voorval te bepalen onmogelijk heeft gemaakt dat aanlegger het uitlokken der noodige bestatigings maatregelen ten zinnen risico heeft verzuimd.

Om deze redenen:

De Rechtbank, zetelende in handelszaken, alle verdere en tegenstrijdige besluiten verwerpende, zegt dat er geen grond is voor het toelaten van het aangeboden bewijs door getuigen, verwerpt den eisch als ongegrond, verwijst aanlegger tot de kosten in hun geheel begroot op de som van fr. 121,35.

BERICHT

De Tafel op den eersten jaargang

Binnen enkele dagen zal aan al onze abonnés de tafel op den eersten jaargang van ons blad worden toegezonden.

Deze zal niet gedrukt worden op hetzelfde formaat als het blad, zoodat niemand hoeft te wachten om den eersten jaargang te laten binden.

De tafel is opgemaakt geworden volgens een gansch nieuwe methode die aan ieder zal toelaten een fichenst van al de uitgegeven rechtspraak aan te leggen.

Meer daarover in ons volgend nummer.

Art. 13.

Vóór de Raadskamer zetelend in strafzaken en de Kamer van in beschuldigingstelling wordt, mits hetgeen hierna is voorbehouden, geheel de rechtspleging gevoerd in de taal welke voor de daden van rechtsonderzoek wordt gebruikt.

Art. 14.

Vóór de rechtbanken van politie en de correctionele rechtbanken rechtsprekende in eersten aanleg, wordt, mits hetgeen hierna is voorbehouden, geheel de rechtspleging gevoerd in het Fransch of in het Nederlandsch, volgens dat de zetel van die rechtscolleges gevestigd is in de provinciën en het arrondissement aangeduid onder artikel 1, of in de provinciën en het arrondissement aangeduid bij artikel 2.

Art. 15.

Vóór de politierechtbanken van het arrondissement Brussel, waarvan het rechtsgebied uitsluitend bestaat uit Vlaamsche gemeenten, wordt, mits hetgeen hierna is voorbehouden, geheel de rechtspleging in het Nederlandsch gevoerd.

Art. 16.

Vóór de politierechtbanken van het arrondissement Brussel, andere dan die bij vorig artikel bedoeld, en vóór de Correctionele rechtbank van Brussel rechtdoende in eersten aanleg, wordt de rechtspleging gevoerd in het Fransch of in het Nederlandsch, volgens de verdachte zich van eene of andere van beide talen voor zijn verklaringen heeft bediend.

Van dezen regel wordt afgeweken, wanneer de verdachte daartoe op navolgende wijze de aanvraag zal hebben gedaan:

Zoo de zaak in onderzoek is, zal de verdachte zijn aanvraag doen bij den onderzoeksmagistraat die hem daarvan in zijn proces-verbaal zal akte verleen.

Zoo de zaak reeds onderzocht is of rechtstreeks ter terechtzitting werd gebracht, zal de verdachte zijn aanvraag doen bij de rechtbank, en op het zittingblad zal daarvan melding worden gemaakt. In geval de verdachte de taal niet verstaat, waarvan hij het gebruik voor de rechtspleging vraagt, zal het feit worden vermeld in het proces-verbaal van den onderzoeksmagistraat of op het zittingblad der terechtzitting, en de rechtspleging zal in de andere taal gevoerd worden.

Art. 17.

Wanneer de verdachte woonachtig is in eene Vlaamsche gemeente gelegen binnen het gebied van een politierechtbank waar het gebruik van de Fransche taal is gevorderd, of in eene Waalsche gemeente gelegen binnen het gebied van een politierechtbank waar het gebruik van het Nederlandsch is gevorderd worden, voor hetgeen hem betreft tegenover dit rechtscollege, de bij het vorig artikel voorziene bepalingen toegepast.

Wanneer de verdachte woonachtig is in eene Vlaamsche gemeente gelegen binnen het gebied van een Correctionele rechtbank waar het gebruik van de Fransche taal is gevorderd, of in eene Waalsche gemeente gelegen binnen het gebied van een correctionele rechtbank waar het gebruik van het Nederlandsch is gevorderd, wordt, voor dit rechtscollege, de rechtspleging gevoerd in de bij artikel 14 voorziene taal. Echter, kan de rechtbank bevelen, wanneer de verdachte daartoe, op de bij artikel 14 voorziene wijze zal aanvraag hebben gedaan, dat de rechtspleging ter terechtzitting in de andere taal zal gevoerd worden.

Art. 18.

Vóór de politierechtbanken van Eupen en van Sint-Vith wordt de rechtspleging in het Duitsch gevoerd, tenzij de verdachte aanvraagt, op de bij artikel 16 aangeduide wijze, dat de rechtspleging in het Fransch zou gevoerd worden.

Vóór de politierechtbank van Malmédy, wordt de rechtspleging gevoerd in het Fransch. De rechtspleging wordt echter in het Duitsch gevoerd, zoo de verdachte Belg is en de aanvraag daartoe doet op de bij artikel 16 aangeduide wijze.

Wanneer de verdachte woonachtig is in eene Duitschspreekende gemeente gelegen binnen het gebied van de Correctionele rechtbank van Verviers, dat hij Belg is en daartoe de aanvraag doet op de bij artikel 16 aangeduide wijze, wordt de rechtspleging vóór dit rechtscollege in het Duitsch gevoerd.

Art. 19.

Vóór de krijgsraden, wordt, onder hetgeen hierna is voorbehouden, de rechtspleging gevoerd in het Fransch of in het Nederlandsch, volgens dat de verdachte een of andere van die talen mocht gekozen hebben. De verdachte zal, van zijn eerste ondervraging af, door den Voorzitter van de rechterlijke Commissie gevraagd worden in welke van die beide talen hij wenscht dat de rechtspleging gevoerd wordt. In het proces-verbaal van die ondervraging, wordt hem akte gegeven van zijn antwoord dat als onherroepelijk zal gelden.

In geval de verdachte de taal niet verstaat, waarvan hij het gebruik eischt voor de rechtspleging zal het feit in het proces-verbaal van de ondervraging worden vastgesteld en zal de rechtspleging in de andere taal gevoerd worden.

Art. 20.

Vóór de assisenhoven van de bij artikel 1 aangeduide provinciën, wordt, behoudens hetgeen hierna is voorbehouden, de rechtspleging in het Fransch gevoerd.

Vóór de assisenhoven van de bij artikel 2 aangeduide provinciën, wordt, behoudens hetgeen hierna is voorbehouden, de rechtspleging in het Nederlandsch gevoerd.

Vóór het assisenhof van de provincie Brabant, wordt, behoudens hetgeen hierna is voorbehouden, de rechtspleging in het Fransch of in het Nederlandsch gevoerd, volgens dat de beschuldigde zich, in het onderzoek, van de eene of de andere van die talen heeft bediend voor zijn verklaringen. Van dien regel wordt afgeweken, wanneer de beschuldigde daartoe de aanvraag zal hebben gedaan, uiterlijk in den loop van het bij artikel 293 van het Wetboek van strafvordering voorziene ondervraging.

Art. 21.

De beschuldigde die alleen Nederlandsch kent of zich gemakkelijker in die taal uitdrukt en die

voor het assisenhof van een der bij artikel 1 aangeduide provinciën moet worden gebracht, zal, zoo hij het vraagt, door de Kamer van inbeschuldigingstelling, vóór het dichtstbij gelegen assisenhof van een der bij artikel 2 aangeduide provinciën worden verwezen, of vóór het assisenhof van de provincie Brabant.

De beschuldigde die alleen Fransch kent of zich gemakkelijker in die taal uitdrukt, en die vóór het assisenhof van een der bij artikel 2 aangeduide provinciën moet worden gebracht, zal, zoo hij het aanvraagt, door de Kamer van inbeschuldigingstelling, vóór het dichtstbij gelegen assisenhof van een der bij artikel 1 aangeduide provinciën worden verwezen, of vóór het assisenhof van de provincie Brabant.

Dit artikel zal niet worden toegepast, wanneer meerdere beschuldigten die niet dezelfde taal kennen, in een zelfde zaak zijn betrokken, tenzij de moederheid de verwijzing vraagt vóór een assisenhof waar de rechtspleging in het Nederlandsch moet gevoerd worden, hetzij vóór een assisenhof waar de rechtspleging in het Fransch moet gevoerd worden.

Art. 22.

Wanneer, vóór de politierechtbanken, de correctionele rechtbanken en de krijgsraden waar, naar luid van de vorige bepalingen, de taal der rechtspleging diegene is waarvan de verdachte zich heeft bediend voor zijn verklaringen, of die welke hij heeft gekozen, meerdere verdachten in dezelfde zaak zijn betrokken, wordt er, voor de rechtspleging, gebruik gemaakt van de taal waarvan de meerderheid der verdachten zich heeft bediend voor hare verklaringen of welke zij gekozen heeft. In geval van gelijkheid, duidt de rechtbank, bij met redenen omkleede beslissing, zelf de taal aan waarin de rechtspleging zal gevoerd worden.

Wanneer, vóór het Assisenhof van Brabant, meerdere beschuldigten in dezelfde zaak zijn betrokken en dat allen niet dezelfde taal voor de rechtspleging kiezen, wordt gebruik gemaakt van diegene welke gekozen is door de meerderheid der beschuldigten; in geval gelijkheid, zal het de Nederlandsche taal zijn.

Art. 23.

Ieder verdachte die alleen Nederlandsch verstaat, kan vragen dat aan zijn dossier een Nederlandsche vertaling wordt toegevoegd van de processen-verbaal van de verklaringen van getuigen of klagers, alsmede van de in het Fransch gestelde verslagen van deskundigen.

Eveneens kan ieder verdachte die alleen Fransch verstaat, vragen dat aan het dossier een Fransche vertaling wordt toegevoegd van vorengenoemde in het Nederlandsch gestelde stukken.

De verdachte zal, over de griffie, zijn verzoekschrift aan den ambtenaar van het openbaar ministerie zenden; het zal aldaar niet meer ontvankelijk zijn na verloop van acht dagen volgende op de betekening hetzij van het bevelschrift tot verwijzing naar het assisenhof, hetzij van de dagvaarding om te verschijnen ter terechtzitting van de politierechtbank of van de correctionele rechtbank of van het Hof van beroep.

De kosten van vertaling zijn ten laste der Schatkist.

HOOFDSTUK III.

Hoven en andere rechtsmachten van beroep.
Hof van Verbreking.

Art. 24.

Vóór de Hoven van beroep, het militair gerechtshof en de burgerlijke, handels- en straf-rechten in hooger beroep uitspraak doende, wordt, behoudens hetgeen hierna is voorbehouden, voor de rechtspleging, gebruik gemaakt van de taal waarin de bestreden beslissing is gesteld. De burgerlijke rechtbanken en de correctionele rechtbanken wier zetel is gevestigd in de provinciën en het arrondissement bij artikel 1 aangeduid, wanneer zij in beroep kennis nemen van in het Nederlandsch gevonniste zaken, mogen echter bevelen dat de rechtspleging in 't Fransch zal gevoerd worden.

Eveneens, de burgerlijke rechtbanken en de correctionele rechtbanken wier zetel is gevestigd in de provinciën en het arrondissement bij artikel 2 aangeduid, mogen, wanneer zij, in beroep, kennis nemen van in het Fransch gevonniste zaken, bevelen dat de rechtspleging in 't Nederlandsch worde gevoerd.

Art. 25.

Vóór het Hof van Verbreking, wordt, in al de zaken, voor de rechtspleging, gebruik gemaakt van de taal waarin de bestreden beslissing is gesteld. Er mag van deze beschikking afgeweken worden indien de bestreden beslissing in 't Duitsch is gesteld.

HOOFDSTUK IV.

Algemeene bepalingen.

Art. 26.

Vóór al de burgerlijke en handelsrechtbanken maken de in persoon ter terechtzitting verschijnende partijen, voor al haar gezegdens en verklaringen, gebruik van de taal harer keuze. Dit geldt eveneens bij het verhoor op feiten en vraagpunten. Voor den beslissenden of aanvullenden eed, wordt gebruik gemaakt van de taal aangeduid door de partij aan welke de eed is opgedragen.

Indien de rechter de door partijen of door een harer gebruikte taal niet verstaat, zal hij de medewerking van den vertaler inroepen.

De kosten van vertaling zijn ten laste der Schatkist.

Art. 27.

In al de ondervragingen van het vooronderzoek of van het onderzoek, alsmede vóór de rechtbanken in raadkamer en de rechtbanken ter terechtzitting, maakt de verdachte gebruik van de taal zijner keuze voor al zijne verklaringen. Dit geldt eveneens voor de burgerlijke verantwoordelijke partij. De burgerlijke partij maakt gebruik van dezelfde taal als de openbare partij.

Indien degenen die met het vooronderzoek zijn belast of het parket of den onderzoeksrechter of bovenvermelde rechtbanken niet de taal kennen waarvan door den verdachte gebruik wordt gemaakt, doen zij beroep op de medewerking van een beëdigd vertaler. De kosten van vertaling zijn ten laste van de Schatkist.

Art. 28.

De getuigen worden ondervraagd en hun getuigenissen worden ontvangen en opgeteekend in de taal van de rechtspleging, tenware zij vragen een andere taal te mogen gebruiken. Indien degenen die met de ondervraging van de getuigen belast zijn — of indien de verdachte — die taal niet kennen, wordt beroep gedaan op de medewerking van een beëdigd vertaler. De kosten van vertaling zijn ten laste van de Schatkist.

Art. 29.

De verslagen van de experts en deskundigen worden gesteld in de taal van de rechtspleging.

Art. 30.

In de processen-verbaal of op het terechtzittingblad wordt melding gemaakt van de taal waarin de partijen, klagers, getuigen, deskundigen of verdachten hunne verklaringen doen en van die welke voor de pleidooien wordt gebezigd.

Art. 31.

De adviezen en vorderingen van het openbaar ministerie worden in de taal van de rechtspleging gedaan.

Art. 32.

Voor de pleidooien wordt gebruik gemaakt van de taal der rechtspleging, behoudens de volgende afwijkingen:

1° Zoo de partij er zich niet tegen verzet, mag haar raadsman gebruik maken van het Fransch voor zijn pleidooi, vóór de rechtbanken waarvan de zetel is gevestigd in de provinciën of het arrondissement bij het eerste artikel aangeduid en waar de rechtspleging in het Nederlandsch geschiedt. Eveneens, zoo de partij er zich niet tegen verzet, mag haar raadsman gebruik maken van het Nederlandsch, vóór de rechtbanken waarvan de zetel is gevestigd in de provinciën of het arrondissement bij artikel 2 aangeduid en waar de rechtspleging in het Fransch geschiedt;

2° Zoo de partij er zich niet tegen verzet, mag haar raadsman gebruik maken van het Fransch, vóór de rechtbanken waar de rechtspleging in het Duitsch geschiedt;

3° Zoo de partij het uitdrukkelijk aanvraagt, mag haar raadsman door den Rechter, in uitzonderlijke omstandigheden en door met redenen omkleede beslissing, gemachtigd worden om, voor zijn pleidooi, een andere landstaal dan die van de rechtspleging te gebruiken.

Art. 33.

De vonnissen en arresten, evenals de akten betreffende dezer ten uitvoerlegging, worden gesteld in de taal van de rechtspleging.

De tusschenvorderingen en de tegenberoepen worden vervolgd en gevonnist in de taal gebruikt voor de rechtspleging der hoofdzaak.

In al de mededeelingen van magistraat tot magistraat, wordt gebruik gemaakt van de taal der rechtspleging.

Art. 34.

Aan elke in het Nederlandsch gestelde akte van rechtspleging of vonnis of arrest, waarvan betekening moet worden gedaan in de Franschspreekende gemeenten van het Rijk, zal een Fransche vertaling worden toegevoegd.

Aan alle in het Fransch gestelde akte van rechtspleging of vonnis of arrest, waarvan betekening moet worden gedaan in eene Vlaamsche gemeente van het Rijk, zal een Nederlandsche vertaling worden toegevoegd.

Aan elke in het Nederlandsch of in het Fransch gestelde akte van rechtspleging of vonnis of arrest, waarvan betekening moet worden gedaan in eene Duitschspreekende gemeente van het Rijk, zal eene Duitsche vertaling worden toegevoegd.

Van de voorschriften van dit artikel mag worden afgeweken, indien de partij aan welke de betekening moet worden gedaan, voor de rechtspleging de taal zal hebben gekozen of aanvaard, in dewelke de akte, het vonnis of het arrest is gesteld. In repressieve en criminele zaken zijn de kosten dezer vertaling ten laste der Schatkist; in andere zaken worden zij mede begroot.

Art. 35.

De voorgaande regelen zijn voorgeschreven op straffe van nietigheid. Deze wordt van ambtswege door den Rechter uitgesproken. De nietig verklaarde akten, wegens overtreding van gezegde regels, onderbreken de verjaring.

HOOFDSTUK V.

Kennis van de talen door de magistraten, griffiers, enz.

Art. 36.

De eerste twee en de vóórlaatste alinea's van artikel 40 van de wet van 21 Mei 1929 op de academische graden worden gewijzigd als volgt:

Eerste alinea. — Niemand kan in de provinciën West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen, Antwerpen, Limburg of in het arrondissement Leuven, benoemd worden als titularis, adjunct of plaatsvervanger, tot enig rechterlijk ambt buiten dat van rechter in een handelsrechtbank of van lid van een werkrechtensraad, indien hij niet door een examen bewijst dat hij bekwaam is om, wat het gebruik der Nederlandsche taal betreft, de bepalingen na te leven van de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Alinea 2. — Niemand kan benoemd worden in het arrondissement Brussel, als titularis, adjunct of plaatsvervanger, tot enig rechterlijk ambt in de rechtbanken van eersten aanleg noch in de vrederegerechten, noch tot het ambt van referendaris bij de rechtbank van Koophandel, noch tot dat van rechtskundig bijzitter bij een werkrechtensraad, noch tot dat van voorzitter van een werkrechtensraad van beroep, zoo hij niet voldaan heeft aan de in voorgaande paragraaf vermelde proef.

Die regel geldt ook voor den hoofdgriffier van het Hof van Verbreking.

Vóórlaatste alinea. — Worden vrijgesteld van de proef voorzien bij de alinea's 1 en 2, de doctoren in de rechten, die door hun diploma bewijzen dat zij in het Nederlandsch een examen hebben afgelegd over het burgerlijk recht, de burgerlijke rechtsvordering, het handelsrecht, het strafrecht en de strafvordering voor een der universitaire commissies of voor een door de Regeering ingestelde commissies, zitting houdende voor de proef waarvan de cursussen in bovenstaande vakken deel uitmaken.

Art. 37.

Niemand kan, in de bij artikel 2 van deze wet aangeduide provinciën en arrondissementen, de ambten bekleeden van gezwoorne of van rechter in eene rechtbank van koophandel of in een werkrechtensraad of in een werkrechtensraad van beroep, zoo hij zich niet geheel kan schikken, voor wat het gebruik der Nederlandsche taal betreft, naar de bepalingen van deze wet.

Art. 38.

Niemand kan tot de functies van voorzitter van het Militaire hof, van auditeur generaal, van substituit-auditeur generaal, van krijgsgeneraal, van substituit-krijgsauditeur of van burgerlijk rechter bij een krijgsraad worden benoemd, zoo hij de kennis van beide landstalen niet grondig bezit.

Bij het Militaire hof en bij al de krijgsraden, is er een Fransche kamer en een Vlaamsche kamer.

Art. 39.

In de hoven van beroep worden zooveel Fransche en Vlaamsche kamers gevormd als er noodig zijn om de volledige toepassing van deze wet te verzekeren. Het aantal dezer kamers wordt bij Koninklijk besluit bepaald.

Alleen kunnen van de Vlaamsche kamers deel uitmaken:

De magistraten die de bij artikel 40 der wet van 21 Mei 1929 op de academische graden voorziene voorwaarde vervullen, zooals dit artikel bij de tegenwoordige wet werd gewijzigd.

In het Hof van Beroep van Luik, in de burgerlijke rechtbank en in de Rechtbank van Koophandel van Verviers, wordt een kamer gevormd, samengesteld uit magistraten welke een grondige kennis der Duitsche taal bezitten.

Art. 40.

Niemand kan, in de provinciën West-Vlaanderen, Oost-Vlaanderen, Antwerpen of Limburg, noch in het arrondissement Leuven, noch in het arrondissement Brussel, noch bij een Vlaamsche kamer van de Hoven van beroep, benoemd worden tot de ambten van griffier of adjunct griffier, indien hij niet door een examen bewijst dat hij bekwaam is zich geheel te schikken naar de bepalingen van deze wet.

De inrichting van dit examen en de instelling van de voor deze proef zetelende examencommissie worden bij Koninklijk besluit geregeld. Die regel geldt insgelijks voor de adjunct-griffiers bij het Hof van Verbreking.

Art. 41.

Niemand kan tot vrederechter of griffier worden benoemd in een kanton gelegen in de bij het eerste artikel aangeduide provinciën, en waarvan het gebied ook een of meer Vlaamsche gemeenten omvat, zoo hij niet, op een grondige wijze, beide landstalen machtig is.

De rechterlijke kantons waarop de voorafgaande bepaling van toepassing is, worden bij Koninklijk besluit aangeduid.

Art. 42.

De artikelen 120 en 123 van de wet van 18 Juni 1869 op de rechterlijke inrichting (hoofdstuk VI van het Hof van Verbreking), worden gewijzigd als volgt:

Art. 120. — Zij is samengesteld uit een eerste-voorzitter, een kamervoorzitter en zeventien raadsheeren.

Art. 123. — De volgende alinea toevoegen:

«Zeven van de raadsheeren en twee van de advocaten generaal moeten, voor wat de kennis van de Nederlandsche taal betreft, de voorwaarden vervullen, voorzien bij artikel 40 der wet van 21 Mei 1929 op de academische graden, gewijzigd bij de wet op het gebruik der talen in gerechtszaken.»

HOOFDSTUK VI.

Overgangsbepalingen

Art. 43.

1. — De wijzigingen voorzien bij artikel 36 der tegenwoordige wet op artikel 40 der wet van 21 Mei 1929 op de academische graden treden slechts in werking zes jaar na de afkondiging van de tegenwoordige wet.

2. — De bij artikel 37 van deze wet voorziene regel zal voor de eerste maal worden toegepast bij de eerstvolgende verkiezing van de rechters in de rechtbanken van koophandel en van de rechters in de werkrechtensraden van eersten aanleg en van beroep.

3. — Ieder lid van een rechtscollege wordt als belet zijnde aangemerkt, indien hij de overeenkomstig deze wet gebruikelijke taal onwetend is. Indien om reden van dit belet, het onmogelijk is de rechtbank samen te stellen, wordt de zaak verwezen naar een anderen rechter met dezelfde bevoegdheid en van hetzelfde rechtsgebied in beroepszaken.

Het vonnis van verwijzing is voor verzet noch beroep vatbaar.

De expeditie van het vonnis wordt gezonden aan den griffier der rechtbank bij welke de zaak, van ambtswege en zonder kosten, ter rolle wordt gebracht.

De griffier dagvaart partijen bij eenvoudigen ter post aangeteekenden brief, zonder verlenging van de termijnen, wegens den afstand.

De expeditie van het vonnis van verwijzing is vrij van zegel en griffierechten, alsmede van de formaliteiten der registratie.

Een afschrift van het vonnis wordt, volgens den weg der rangorde, door den griffier gezonden aan den Minister van Justitie.

Art. 44.

De bij de inwerkingtreding dezer wet, op de Lijst der Orde gebrachte advocaten kunnen, in burgerlijke en handelszaken, doch alleen voor de pleidooien, gebruik maken van de taal hunner keuze. Vóór de strafrechtbanken, andere dan de Hoven van Assisen, zullen zij hetzelfde recht genieten, op uitdrukkelijke aanvraag van den beklaagde wiens verdediging zij waarnemen.

Art. 45.

Al de wetten of bepalingen in strijd met de tegenwoordige wet zijn opgeheven.

Bibliographie

EEN BELANGRIJK WERK

J. Simon en P. De Beus. — Belgische Strafwetten. Brussel Etablissem. Buyrlant Em. 1932.

Het is met het grootste genoegen dat we in ons R. W. de verschijning kunnen aankondigen van het uiterst belangrijk werk van de hand van de H.H. J. Simon, Ondervoorzitter in de Rechtbank van Eerst Aanleg te Brussel, docent aan de Rechtsfaculteit der Gentsche Hoogeschool, en P. De Beus, onderzoeksrechter te Turnhout.

Al degenen die tegenstrevens waren van de vervlaamsching van ons rechtswezen, riepen sinds jaren dat het geen zin had in de Vlaamsche taal te procederen om de goede reden dat er nog geene officieele teksten bestonden van onze wetboeken en bijzondere wetten die uitgevaardigd werden vóór 1898.

Dit bezwaar was stellig ernstig en er is dan ook in 1923 eene officieele commissie ingesteld, gelast met het opstellen der officieele vertaling van onze wetboeken. Die commissie heeft sinds haar ontstaan reeds een zeer belangrijk werk gepresteerd en het is te verhoppen dat zij binnen afzienbaren tijd haar werk volledig ten einde zal gebracht hebben.

Ondertusschen zijn er vertalingen van zeer belangrijke wetboeken en wetten reeds afgekondigd geworden in het Staatsblad, doch deze onontbeerlijke teksten waren geen gemeen goed geworden van de heele juristenwereld. Deze teksten, voor wat betreft het strafrecht, in handen te brengen van alle magistraten en advocaten in het Vlaamsche land, is het doel geweest van de Heeren Simon en De Beus. Doch ze hebben er zich niet bij bepaald de wetboeken van strafrecht en strafrechtspleging uit te geven, het boek dat komt te verschijnen en dat een lijvig deel vormt van bijna 900 blz., geeft ook den tekst van alle bijzondere wetten die strafrechtelijke bepalingen inhouden, zoodat we hier een volstrekt volledige samenvoeging hebben van alle wettelijke bepalingen die op het gebied van strafrecht gelden in ons land.

Wanneer de ontwerpers van dit boek hierbij hunne taak beperkt hadden, zouden ze stellig reeds een uiterst verdienstelijk werk geleverd hebben dat van aard zou zijn aan de magistratuur en de balie van het Vlaamsche land de grootste diensten te bewijzen.

De schrijvers zijn echter veel verder gegaan en ze hebben alle belangrijke artikels van de wetteksten voorzien met aantekeningen van rechtspraak en rechtsleer die van de uitgave een persoonlijken arbeid van de schrijvers maakt van het hoogste belang. Aan het vermelden van de rechtspraak vooral is de grootste zorg besteed en ontelbare arresten van het Hof van Verbreking, die de wetsartikels verklaren en toelichten, zijn aangehaald geworden.

Bij een onderzoek van het boek treft het vooral hoe de schrijvers zich beijverd hebben om de jongste rechtspraak op te geven.

Dit benedictijnenwerk van de Heeren Simon en De Beus zal bij alle juristen in het Vlaamsche land ten eerste welkom zijn en geen enkel magistraat of advocaat zal deze « Belgische Strafwetten » kunnen onthoren.

Deze uitgave brengt den genadeslag toe aan diegenen die het gemis aan behoorlijke Vlaamsche wetteksten inriepen als argument tegen de vervlaamsching van ons rechtswezen.

Laat ons hopen dat binnen zeer korten tijd iemand gevonden worde met den nodigen moed en de noodige werkkraft om voor het burgerlijk recht en de burgerlijke rechtspleging te doen wat de Heeren Simon en De Beus verwezenlijkt hebben voor het strafrecht.

Het boek is op prachtige wijze uitgegeven op sterk papier en met uitstekende drukletters door het huis Bruylant te Brussel. Deze vermaarde uitgeverij dient eveneens gelukgewenscht met deze uitgave.

R. V.

Vierde Congres van de "Internationale Vereniging der Advocaten"

Besluiten van 30 Juli 1932 te 's Gravenhage aangenomen

Wij deelen hieronder aan onze lezers de gewichtige beslissingen mede die genomen zijn geworden op het Congres der Internationale Vereniging der advocaten dat in de maand Juli 1.1. te 's Gravenhage gehouden werd.

INRICHTING VAN NATIONALE RECHTSCOLLEGIEN VOOR DE UITDRIJVING VAN VREEMDELINGEN

Het Congres,

na het hooren der verslagen voorgebracht door de afgevaardigden der 12 vertegenwoordigde landen, meldt met voldoening de reeds bekomen uitslagen in zekere landen;

Bevestigt den wensch met algemeenheid van stemmen aangenomen door het Congres van Luxemburg en welken aldus luidt:

« Dat de Regeeringen eene proceduur tot ujdrijving zouden inrichten op de wijze die hen geschikt blijkt doch dat aan de betrokkenen het recht der verdediging zou geschonken worden en eene voldoende waarborg van kennis te kunnen nemen van het dossier ».

En uit den wensch dat men niet meer tot ujdrijving zou overgaan tenzij volgens de voorziene vormen, tegenover vreemdelingen die gedurende een zekeren tijd reeds verbleven op het grondgebied, termijn dat zou moeten bepaald worden door elke Regeering en zoo kort mogelijk wezen.

En beslist dat deze wenschen zullen ter kennis van de Regeeringen gebracht worden door de afgevaardigden van elk land.

Het Congres beslist het vraagstuk der (internationale) unificatie van de proceduur in zake ujdrijving ter studie te leggen.

INRICHTING VAN INTERNATIONALE GEMENGDE RECHTSCOLLEGES

Het Congres,

de vroegere besluiten bevestigende (Parijs 1930, Luxemburg 1931) ten voordeele van internationale gemengde rechtscolleges.

Overwegende dat in den huidige stand der betrekkingen tusschen de volkeren, de inrichting van dergelijke instellingen eene noodwendige voorwaarde is van de ontwikkeling van het internationaal recht, en van de vorming eener internationale rechtspraak.

Boekt met vertrouwen het initiatief der Belgische en Fransche regeeringen en uit den wensch dat spoedig eene overeenkomst tusschen beide landen zou mogen intreden, en dat dit voorbeeld door het grootst mogelijk getal landen zou mogen gevolgd worden.

DE ADVOCaat EN DE VENNOOTSCHAPPEN MET AANDEELEN

Gezien de gegevens verstrekt door het onderzoek ingesteld in zijn midden met betrekking op de taak van den advocaat tegenover de naamloze vennootschappen.

Rekening houdend met die uitslagen en na bespreking zowel in sectie als in algemeene vergadering.

Verklaart het Congres,

dat de tusschenkomst van den advocaat in zake opstel der statuten geheel aangewezen is, daar de advocaat in dit geval zijn rol van juridisch raadgever, en van opsteller in juridischen vorm van den wil der partijen, vervult;

dat niets zich verzet tegen de inlasching in de statuten der naamloze en andere vennootschappen, van een scheidsrechterlijk beding volgens dewelke eventueel advocaten als scheidsrechter kunnen aangesteld worden;

dat, indien het kan aangenomen worden dat advocaten mits forfaitaire vergoeding juridische raadgevers kunnen zijn, dit nochtans slechts mogelijk is indien in de uitvoering van zijne zending het princip der onafhankelijkheid van den advocaat volledig geëerbiedigd is;

dat in landen, waar van kracht zijnde wetten en verordeningen het bijwonen door advocaten van de zittingen der beheerraden en algemeene vergaderingen niet verbieden, die aanwezigheid slechts zou moeten geoorloofd zijn onder voorwaarde dat de leden der Balie geroepen om deze vergaderingen bij te wonen, niet zouden blootgesteld zijn zich van hunne hoofdtak, d.i. raadgeving en verdediging, af te wijken.

Het Congres,

anderzijds bestatigende, dat er meeningsverschil bestaat in den schoot der « Union » voor wat betreft te weten of de advocaten beheerders mogen zijn van vennootschappen, besluit eene commissie in te richten gelast deze vraag verder in te studeeren, de evolutie der opvattingen van de balie op dit punt na te gaan en verslag uit te brengen op volgende Congreszittingen over deze evolutie en over de mogelijkheid, uit te maken welke de bestanddeelen en de essentieele principen zouden zijn,

nopens dewelke eensgezindheid zou kunnen bereikt worden.

(De commissie voorzien door dit laatste besluit is ingesteld, ze bestaat uit de HH. Bresseur, Ernst Wolff, Charles Gheude, Telders en Cohen).

AANWERVING EN PLAATSING VAN INTELLECTUEELE WERKERS

Gezien de uitslagen van het onderzoek door de « Union » ingesteld op verzoek van het Int. Arbeidsbureau voor wat betreft het beroep van advocaat in verband met aanwerving en plaatsing van intellectuele arbeiders.

Waargenomen zijnde dat in alle aangesloten landen het aantal gediplomeerden gedurende de laatste jaren klaarblijkelijk het vereischte aantal overtreft:

Het Congres,

is van meening dat meer dan ooit eene selectie noodzakelijk blijkt, te meer dat daardoor de innerlijke waarde der Balie stijgen zal.

Te dien einde beveelt aan eene strengere verplichting en uitoefening van den stage en eene verder doorgevoerde voorbereiding op het beroep, namelijk door de inrichting van een « préstage » doorgemaakt bij middel van practische oefeningen gedurende de universiteitsstudien.

OVER HET INDRINGEN VAN NIET-GEDIPLOMEERDEN

Overwegende dat het uit de verschillende nationale verslagen blijkt dat er eene inmenging van zaakwaarnemers en niet-gediplomeerden plaats heeft en zich meer en meer uitbreidt in gerechtelijke zaken, bizonder bij rechtbanken van lagere graad,

Ziende in deze inmenging een werkelijk gevaar voor de rechtsbedeeling, zoowel juridisch als moreel,

Het Congres,

Noodigt de Balies uit wilskrachtig pogingen in te stellen opdat in alle gerechtelijke of betwiste zaken, het recht van raadpleging te houden en verdediging voor te dragen slechts zou mogen uitgeoefend worden door advocaten vereenigd in officiële genootschappen en onderworpen aan paritaire tuchtraden.

DE HERVORMING VAN DEN CALENDER

Het Congres,

De menigvuldige moeilijkheden overwegende die voortspruiten op economisch en sociaal gebied, uit de toepassing van den huidige kalender, om reden der ongelijke lengte en verdeling der jaren,

het groote voordeel anderzijds beschouwend dat op alle gebied en bizonder in zake toenadering der volkeren, eene hervorming zou opleveren, hervorming die zou streven naar vereenvoudiging, universaliteit en perpétuiteit,

overwegende dat eene dusdanige verandering slechts kan verwezenlijkt worden met medehulp van den Volkenbond, spreekt den wensch uit dat de Raad van den Volkenbond alles in het werk stellen zou opdat met de hulp der Regeeringen en der betrokken autoriteiten en groeperingen, de kalender in bovengemelden zin zou hervormd worden, dat de godsdienstige gezaghebbers met welwillendheid de mogelijkheden zouden onderzoeken om tot eene zulkdanige hervorming te komen en dat ze hunne medewerking eraan zouden verleen.

Het vraagstuk der ouderdomskas der advocaten, over hetwelk M. Danailoff (Bulgarië) een verslag heeft uitgebracht, is naar eene bestendige commissie verzonden.

Balieleven

VLAAMSCHER CONFERENTIE DER BALIE VAN ANTWERPEN

De volgende motie aangenomen door de Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen werd ons medegedeeld:

De Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen in algemeene vergadering van 19 September 1932, na kennis te hebben genomen van de benoeming van een Vlaamsch-onkundige als Hoofddirectie bij de Rechtbank van Eersten Aanleg te Brussel.

Overwegende dat de benoeming ten stelligste in strijd is met de schikkingen der wet van 28 Juni 1932 betreffende het gebruik der talen in bestuurszaken.

Overwegende dat de Minister van Rechtswezen, wiens plicht het is de wetten te doen eerbiedigen, zelf de wet overtreedt en aldus door zijn voorbeeld de ambtenaren aanzet geen rekening te houden met de bestaande taalwetten.

Dringt aan bij de Vlaamsche Ministers en Vlaamsche Volksvertegenwoordigers opdat zij de noodige maatregelen zouden nemen om in de toekomst dergelijke wetsovertredingen onmogelijk te maken.

De Sekretaris,
J. VALVEKENS.

De Voorzitter,
A. HILLEN.

Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen

VERGADERING VAN 19 SEPTEMBER 1932

Op Maandag, 19 September, vergaderde de Vlaamsche Conferentie in de bovenzalen der Vlaamsche Club. Bij den aanvang der vergadering was het aftredend Bestuur voltallig aanwezig, doch Mr Lambrechts verontschuldigde zich niet langer te kunnen blijven, daar hij elders verwacht werd.

De Secretaris, Mr van den Brande, brengt vervolgens verslag uit over de werkzaamheden der Conferentie gedurende het jaar 1931-32: in het geheel 28 bijeenkomsten, waarvan: 1) negen gewone vergaderingen; 2) negen uitstappen of bezoeken aan instellingen of gebouwen; 3) zeven feestzittingen of lessen; en 4) drie feesten. De herinnering aan sommige dezer werkzaamheden brengt roering in de zaal. Het uitgebreid verslag der vakantie-ries moet, tegen de verwachting der deelnemers, niet voorgelezen worden. Na enkele gedachtenwisselingen wordt het verslag goedgekeurd.

De Voorzitter, Mr Jules Franck, brengt vervolgens, in vervanging van den Penningmeester, verslag uit over den toestand der kas. Het jaar sluit met een ernstig tegoed, en verder onzekere schuldvorderingen.

Na goedkeuring van dit verslag is de taak van het aftredend Bestuur afgelopen. Mr Jules Franck zegt dat hij met genoegen zijne plaats afstaat aan zijn opvolger, Mr Albert Hillen, die ongetwijfeld zal zorgen voor den vooruitgang en bloei der Conferentie.

Nadat het nieuwe Bestuur de leiding heeft overgenomen, maakt Mr A. Hillen den lof van zijn voorganger, — die reeds driemaal voorzitter was der Conferentie, — en van het aftredend Bestuur in het algemeen. Hij vreest echter dat hij het vorig bestuur niet zal kunnen overtreffen, want dit schijnt werkelijk een niet te evenaren maximum te hebben bereikt.

De plechtige openingszitting der Conferentie wordt vastgesteld op 15 Oktober. De Feestrede-naar, Mr J. Valvèkens, zal er optreden met eene verhandeling die hij betiteld: « De weg terug ». Na drukke besprekingen over de uit te noodigen personen, en dies meer, wordt er gesproken over de houding der Conferentie in zake vervlaamsching van het Gerecht. Dit punt werd op de dagorde gebracht tengevolge van het uitblijven der vergadering van den Bond der Vlaamsche Rechtsgeleerden; maar ondertusschen schijnt het dat die vergadering nu werd vastgesteld.

Mr van den Brande meent het nochtans noodig het geval « Trefois » te bespreken, en hij legt eene motie voor die felle besprekingen uitlokt, en geene algemeene instemming kon vinden. Tenslotte wordt bij eenparigheid aan het Bestuur opdracht gegeven de voorgestelde motie, mits zekere verbeteringen, kenbaar te maken. Rond 11 uur wordt de vergadering geheven.

BALIE VAN TONGEREN

Tuchtraad 1932-33

Stafhouder: Mr E. Coart.
Leden: Mrs Jules Voncken, G. Meyers, Jos. Lysens, R. Stas.

Kantteekeningen door een sceptisch observator

ALGEMEENE VERGADERING VAN DEN BOND DER VLAAMSCHER RECHTS-GELEERDEN

16 Juli 1932

« Het regende Vlamingen ». Het programma der feestelijkheden was immers aantrekkelijk.

« Herleeft Limburg! » Deze die dachten dat buiten de Limburgers, die op onze balie ingeschreven zijn, er geen Vlaamsche juristen meer waren in het land van Ambiorix, waren mis.

Leo Delwaide begon het kegelspel. Door zijn vertoog wierp hij een krans; al de kegels vloegen omver.

Als de Bond der Vlaamsche juristen iets te zeggen heeft, dan komt er verandering aan het wetsvoorstel Marck; heeft hij (d.w.z. de Bond) niets te zeggen dan zal er van de vervlaamsching van het gerecht niet veel in huis komen.

Op geen enkele vergadering der Kamercommissie werd er gewerkt zooals op de algemeene vergadering van den bond. Daar klonk de stem van den Vlaamschen jurist; de leden der Kamercommissie luisterden met aandacht.

« Geen compromissen » werd het wachtwoord; die kunnen we inderdaad missen.

De Bond bestaat sinds ik-weet-niet-hoeveel-jaren.

Sinds zijn ontstaan gaf hij den 16den Juli 1.1. het eerste teken van actief leven. De vriend Adiel had er genot van; met moeite kon hij huiswaarts keeren.

Het bureau haalt eer van zijn werk; een betere organisator als onzen John had het niet kunnen aanstellen.

Wanneer de tweede vergadering om de besprekingen met een besluit te eindigen? Dat het bureau den datum vaststelt, John zorgt voor de rest.

Uitgever: Drukk. « Themis ».
Post: R. Van Cauteren
Korte Ridderstraat, 22, Antwerpen. — Tel.: 200.96